

роднай творчасці. Першы час гэтай секцыі будзе спецыяльнымі семінарамі актыву, які зможу кваліфікавана абслуговаць палаты культуры, клубы, вёшчыны. А мастацкія саветы дамоў народнай творчасці будзе кантраляваць арганізм — ацвярджаючы асобныя праграмы, нумары і г. д.

моладзі і кіраўнікоў паркаў да дынамічнай музыцы. Але прычым і ў тым, што няма належных ілюстрацый, аб выхаванні эстэтычных густоў моладзі, і ў тым, што духавы аркестры часта пазбаўлены сапраўдных кіраўнікоў, таму іх рэпертуар і выкананне майстэрства падаюць жадаць многа лепшага.

Калі б фотавыбіраў мог перадаць людзям і гукі, якія б з'явіліся пачуццямі мелодыі. Гэта іграе Руслана Дубініна, студэнтка III курса Брэсцкага музычнага вучылішча, выдатніца.

«Сёння ўвечары танцы» — такую афішу даволі часта бачыш у палатах, парках і дамах культуры.

Моладзь любіць танцы, і кожная афіша з'явілася аматарам паважана. Але адны танцы надасягаюць нават самым зацікаўленым. У гэтым лёгка пераканавацца, калі паназіраеш, як аднаго праходзяча вёшчыны на танцавальнай пляцоўцы ў Мінскім парку імя Чалюшкіна. Сумее там моладзь, але куды дэшевей, калі лешта месца дэшевей, не знойдзеш. Тут дарэчы нагадаць думку М. І. Калініна, які раўняўся так, каб танцы не былі пустой забавой, а нарыснем і зместу і адукацыі.

У Гродна вырашылі навуковы моладзь прыгожа і правільна танцаваць, каб кожны, хто прайшоў вёшчыны на танцавальнай пляцоўцы, атрымаў пэўную эстэтычную асалоду. Але вось бліжэй: такіх наставнікаў на месцы не акажэцца. Вылісці дырэктару гарадскога парку культуры і адпачынку А. Шандалаву камандзіроўку ў Мінск.

Прыехаўшы ў сталіцу, ён пайшоў у Міністэрства культуры. Яму паказалі афішу, якая павінна была падрыхтавана эстраднай праграма «Баль-канцэрт». На жаль, брыгада ў той час была на гастролях у Казахстане. Работнікі філармоніі паралічваліся да староўшых майстроў беларускай эстрады — Ванды Міхеда і Мікалая Гільзіна. Арысты вельмі папрасілі прабачэння: адна справа выйсці ў канцэрт, а вучыць сучаснаму танцу не так проста. Ды і дзе гэтыя сучасныя танцы?

Работнікі Палаца культуры прафсаюзаў далі тав. Шандалаву метадычны распрацоўку, як правесці вёшчыны моладзі, а паласца ў Гродна хоць бы аднаго спецыяліста не знайшлі. Яно і зразумела, бо Палац культуры прафсаюзаў на вёшчыны адпачынку моладзі сам запрашае «разважкоў». Так і паехаў назад А. Шандалаў.

Тым часам у Гродна танцуюць, хто і як можа. Ды хіба толькі ў Гродна? Бывае, тан-

нуюць так, што проста непрыемна глядзець: нейкіх незразумелых выкрутасці ці тапанне на месцы. І сама моладзь ніякай асалоды не мае ад такіх танцаў, нездаволеная імі.

Наўжо могуць прыняць такое нашы майстры харэаграфіі, камсамольскі актыву, кіраўнікі танцавальных калектываў? Сваё аўтарытэнае слова тут могуць сказаць масавыя-зацейнікі, ці іх з любов'ю называюць «сябры добрага настрою».

Масавыя-зацейнікі — не сезонная спецыяльнасць. Яны патрэбны круглы год. У летні час калектывы падрыхтоўваюць, устаноў выязджаюць на масовыя ўзбуджэнні прыроды. Зімою ўсёды праводзяцца самыя разнастайныя вёшчыны. Вось як добра было б мець тут масавыя-зацейнікі! Пэўна, іх не акажэцца ў рэспубліканскім Доме народнай творчасці, у Белдзяржфілармоніі ці ў Палац культуры прафсаюзаў, зрабілі залуку на масавыя-зацейнікі, і ён — да вяснян пачаў.

Але ў нас у рэспубліцы масавыя-зацейнікі ніхто не рыхтуе, хоць яны патрэбны ў культурна-асветустановах так, як і кіраўнікі калектываў мастацкай самадзейнасці. Для іх падрыхтоўкі спачатку можна стварыць пры рэспубліканскіх курсах кіраўнікоў мастацкай самадзейнасці, скажам, адну групу, потым стварыць курсы ў абласцях з прызначэннем актывістаў-камсамольцаў. Магчыма, трэба перагледзець праграму танцавальнага аддзялення рэспубліканскіх курсаў, павялічыць колькасць гадзін на арганізацыю культурнага адпачынку і забавы.

На нашу думку, варта ў Мінску па прыкладу іншых братніх рэспублік, а потым і ў абласцях стварыць секцыю масавыя-зацейнікі пры рэспубліканскім і абласных Домах на-

вучання і мастацтваў і ў навуцанні іх моладзі маглі б аказаць майстры харэаграфіі рэспублікі. Мы чакаем ад балет-майстраў А. Апанасенкі, П. Акуленкі, С. Грабеншчыкава, Л. Алексютовіча, К. Аліна новых масавых танцаў. Не так даўно рэспубліканскі Дом народнай творчасці падрыхтаваў і рэкамендаваў самадзейным калектывам танец «Рукішчы».

Мне думецца, нашым калектывам мастацкай самадзейнасці больш патрэбны іншыя танцы — сучасныя, бытавыя, у якіх знайшлі б адлюстраванне новай працоўнай працы. Хіба для нашага часу характэрная сама-тунна-ручная праца (прадзеньне, суканне, вязанне і г. д.). Патрэбны танцы, якія выконваліся б у роўнай ступені і на сцене, і на вёшчынах моладзі, вяселлях, на танцавальных пляцоўках, як кадрыля, лявоніха, крыжачок.

У стварэнні новых танцаў вялікую ролю маглі б адыграць конкурсы. Дамы народнай творчасці аб'яўляюць конкурсы на лепшыя п'есы, песні, вершы, сцэнары, а на сучасныя танцы і танцавальную музыку конкурсы чамусьці не праводзяцца.

Вельмі важна таксама, акая музыка гучыць на танцавальных пляцоўках і вёшчынах. У апошні час шырокае распаўсюджванне набыла эстрадная музыка. Эстрадныя аркестры выцясняюць духавыя. Гэта назіраецца ўсюды. Заўважана, што калі іграе эстрадны аркестр, на пляцоўцы значна больш моладзі, чым калі іграе духавы. У чым справа? Перш за ўсё гэта тлумачыцца пэўнай схільнасцю

моладзі ў кіраўнікоў паркаў да дынамічнай музыцы. Але прычым і ў тым, што няма належных ілюстрацый, аб выхаванні эстэтычных густоў моладзі, і ў тым, што духавы аркестры часта пазбаўлены сапраўдных кіраўнікоў, таму іх рэпертуар і выкананне майстэрства падаюць жадаць многа лепшага.

У Гродзенскім парку культуры і адпачынку было два аркестры — духавы і эстрадны. Духавы аркестр аказаўся перантабелены — моладзь больш ідзе танцаваць, калі іграе эстрадны аркестр. Такое ж становішча ў Доме культуры Мінскага тонна-суконнага камбіната і ў іншых клубах. І вось Гродзенскі гарвыканком 6 чэрвеня г. г. прымае рашэнне скараціць склад духавога аркестра з 19 да 12 чалавек.

Хутка пачалі паступаць скаргі, што рэпертуар эстраднага аркестра не задавальняе моладзь, бо ўвесь яго выкананні нізкі. Аркестр пераважна выконвае лёгкую заходнюю музыку. У яго рэпертуары няма савецкай песні, не выкарыстаны багатыя мелодыі нашых народаў. Прычым выразае акрэсленай праграмы танцавальнага вёшчыны. Эстрадны аркестр многія творы выконвае фальшыва. Нямало таго вёшчыны, каб у аркестры былі поўнацэнны ўмелыя спецыялісты ўсё партыі. Выклікае прычыннае аркестраўка многіх твораў і адпаведны ёй стыль выканання — празмернае захваленне чыста вонкавымі эфектамі і рэзкімі гукамі.

У выніку атрымалася, што фактычна ў парк няма ні духавога, ні сапраўднага эстраднага аркестраў.

Трэба заўсёды помніць, што танцавальныя вёшчыны таксама з'яўляюцца тую школай, дзе фарміруюцца новы чалавек. На сучасны час аднаго з сур'ёзных увагу эстэтычнаму выхаванню, аб'явіў рашучую барацьбу безгустовасці, у чым бы яна ні праяўлялася.

М. КОЛАС.

НА ПОЎДЗЕНЬ ад Дуная і на захад ад Чорнага мора ляжыць маленькая краіна Балгарыя, аб якой савецкія людзі заўсёды гавораць з захваленнем і любоўю. З такім жа захваленнем і любоўю, з братэрскай адданасцю адносіцца да Краіны Саветаў і балгары. Гэта — адносіны кроўнай аднасіці і вечнай дружбы, пачатак якой у сябе мінуўшчыне.

Браты-славяне з Волгі і Дуная збералі ў часы пачынаючай вайны турэцкага ярма вялікі скорб і зямлі нашай — балгарскай цароўня кнігі. Потым яны прыйшлі ў шынялях салдатаў Скобелева і Турко, каб узяць над Шымнай сілу савабоды, сілы вызвалення і шчыра-пакатнай Балгарыі. А ў 1944 годзе савецкія воіны памаглі балгарскаму працоўнаму народу звергнуць уладу манарха-фашыстаў і стварыць «чыстую і святую Рэспубліку», умацаваць на нашым нацыянальным сцягу чыстую зорку.

Пачаўся новы час для майго радзімы. І не толькі для майго. Славяне ад Балтычнага мора да Балкану атрымалі магчымасць свабодна і бесперапынна знайсці паміж сабой, узвешна дапамагчы і сабрацца.

І рад, што мяне магчымаць у другі раз быць гасцем беларускіх пісьменнікаў, наведваць Савецкую Беларусь, пазнаёміцца з гэтай краінай, культурай, літаратурай. Мая краіна таксама гасцінна расчыняе дзверы для беларускіх сяброў. Так стварэцца плёны жыцця кантактаў, дзякуючы якому мы даведваемся і аб элапе Брэсцкай краіны, і аб трагедыі і гераізме разбуранага і нанова адбудаванага Мінска, і аб падвизгах Канстанціна Заслонава, і аб вярхах Янкі Купалы і Якуба Коласа.

Можна быць, тое, што я скажу, выдана мною чытачам газеты «Літаратура і мастацтва», але я хацеў бы, няхай сабе каротка, раскажаць аб майго радзіме, аб культуры і, у асаблівасці, аб яе літаратуры.

Пачатак новай балгарскай культуры адносіцца да часу вызвалення краіны ад турэцкага прыгнёту. Дзеятніцтвае стагоддзе — пасля напісання Пайсіем першай балгарскай гісторыі — было асветлена спачатку слабымі вобразамі, потым вялікімі агнямі і, нарэшце, яркім пошлем балгарскага адраджэння. Адукаваныя патрыёты, асабліва моладзь, разгортваюць асветніцкую дзейнасць, адкрываюць чытальныя ўстановы, тэатральна-асветніцкую дзейнасць. Прагучы вёдаў, моладзь вучыцца ў Афіс і Кіеве. Унікае новая балгарская пісьменнасць, на зятленым гайдзім сцягу Райна Княгіня вышыла

ПАД АДНЫМ СЦЯГАМ

словы: «Свабода або смерць»

Найдзен ВІЛЧАУ, балгарскі паэт.

мітраў-Майстара старэй выдатны на сваёй палітры карціны балгарскай зямлі.

Паўстань, паўстань, герой балканскі, Прачыні ад цяжкага сугу!

Займаецца вялікая раніца балгарскай літаратуры, азорная гоніма Хрыста Боцева. Ён пакінуў нам усяго тры дзесяткі вершаў і загніў у баю ад турэцкай кулі. Любен Каравелу пакіла пачатак нашай прозы, Пётра П. Славеяну і «Іван Вазу» прадэжылі яго справу.

І толькі што вызвалена Балгарыя ўжо мела сваю сапраўдную і вялікую літаратуру. Да гонару не трэба казаць, з пачатку свайго нараджэння яна не паддавалася нікому ўплыву Захаду, а заўсёды сіроўвала свае погляды, свае імкненні на Усход — да Пушкіна і Гоголя, да Тацстага і Чэхава.

Пасля светлых песень Янарава і Дабелява гучаць новыя галасы. І калі прагучы гом «Аўроры» і на рускіх стэпах пранесліся зорнашлімныя коннікі, Хрыста Смірненскі адгукнуўся сваімі «Чырвонымі эскадрамі». Смірненскі піша свае апошнія вершы ў дваццаціпятигадовым узросце. Ён мільгануў на неба нашай паэзіі, як па-лагодная знічка, і памёр ад пухот.

У 1923 годзе ўспыхвае вераснёўскае паўстанне. Гэта наш 1905 год. Гео Мілеў пачае яму палымныя гімны. Фашыстам не да спадобы чырвоныя гімны. І Гео Мілеў спавіе. Зіні Хрыста Ясенаў. Расстрэляны Сяргей Румянцаў. І ўсё роўна палёт працягваецца. Баявая песня гучыць у вярхах Радзюскага і Ісаева. Паэт-начальнік паша надзвычайна па сіле вершы, якія заклікаюць да барацьбы. І фашысты расстрэляваюць яго. Расстрэляваюць Вацарава, але не могуць знішчыць яго веру, таму што, як сказаў паэт: «Яна забраніравана ў грудзях і бранёйныя патроны для яе ішчэ не адліты».

Так гучыць светлы акорд нашай паэзіі: «Боцеў — Смірненскі — Гео Мілеў — Вацараў». Мы яго называем «чырвовай ніццю» нашай літаратуры. А ён — вогненны рака, якая асарае сваім святлом годы і дзесяцігоддзі. І будзе асараць яны.

У прозе вялікіх вышнх дасягнулі Элія Пелія і Йордан Йордан. Мастак Уладзімір Дзі-

мтрэў-Майстара старэй выдатны на сваёй палітры карціны балгарскай зямлі.

Новае Балгарыя ідзе па новаму шляху. Васьмідзесяцігодняя краіна стварае для свайго народа сорак драматычных тэатраў і пяць оперных. Адкрываюцца новыя ўніверсітэты, публічкі, Пабудзе, Варне, Русе, Часопісы «Септэмір», «Пламък», газеты «Літаратурны фронт», «Народна культура», «Літаратурны навіны», «Стыршэл», штогодны літаратурны дадатак да газеты «Работніцка дзела», «Народна наладжа», і ў гэтых асцігах прадстаўляе свае творы для паэзіі, прозы, крытыкі, тэаэтычных артыкулаў аб літаратуры.

Наша літаратура, як і ўся балгарская культура, перажывае радасны ўздым. Побач з імёнамі Баграна і Фурнадзіева, Караслава і Талева, Станева і Вежынава з'яўляюцца новыя таленты. Індустрыяльнае будаўніцтва, пераўтварэнне вёскі сталі асноўнай галай сучаснай балгарскай літаратуры. Стваральнікі матэрыяльных дабраў, чалавек працы становіцца галоўным героем. Многія з мастакоў слова стварылі яркія запамінальныя творы. Толькі вясной пачае гала рад аўтараў, у тым ліку паэты Пеню Пенев (пасмортна), Веспілі Ханчак і Валерыя Пітэроў, сталі лаўрэатамі Дзімтрэўскай прэміі. Саюз балгарскіх пісьменнікаў ўзнагародзіў Аляксандра Герана, Івайла Пітэроў, Івана Давыдава, Георгія Маркава. Цэнтральны Камітэт камсамолу адзначыў творы Анастаса Станева, Драганіра Асенава, Слава Караслава, Любена Далана.

Пасля 9 верасня 1944 года ў нас нарадзілася і ачынная кінематографія, якая ўжо мае свае поспехі і дасягненні. Паладаны арганізацыя пачатак вялікай справы мастацкага пера-кладу з рускай літаратуры. У выдвецтва «Балгарскі пісьменнік» выданы анталогіі рускай і ўкраінскай паэзіі. У бліжэйшы час балгарскі чытач атрымае Анталогію беларускай паэзіі, выбраныя творы Янкі Купалы і Якуба Коласа, а таксама кнігі А. Куляшова, М. Танка, П. Броўкі. Наш чытач знаёмы з асобнымі творамі І. Шымкіна, М. Лужаніна, Я. Брыля, П. Папчанкі, М. Аўрамчына, М. Калачынскага, В. Віткі, Э. Агіявеч, Е. Лось, Р. Барадуліна, С. Гаўрусева, У. Караткевіча, Н. Гілевіча і іншых.

Знаёмыя з Беларуссю, вывучаючы беларускую літаратуру, я адкрыў для себе вялікае падобства яе да нашай літаратуры, падобства паміж беларускім і балгарскім характарам. Калі я перакладаў вершы Янкі Купалы:

Смерць таму, хто хлеб астаці ў бедных выдзірае; Смерць таму, хто на люд братні кайданы ўдэлае.

Спаваюць ВЕТЭРАНЫ ПРАЦЫ

Са сцэны гучыць старая разважкоўная песня «Чырвоны сцяг». Па матэрыялу, з якім выконвае хор, адчуваецца: песня бліжэй і дарэчней сёння, чым у 1917 годзе.

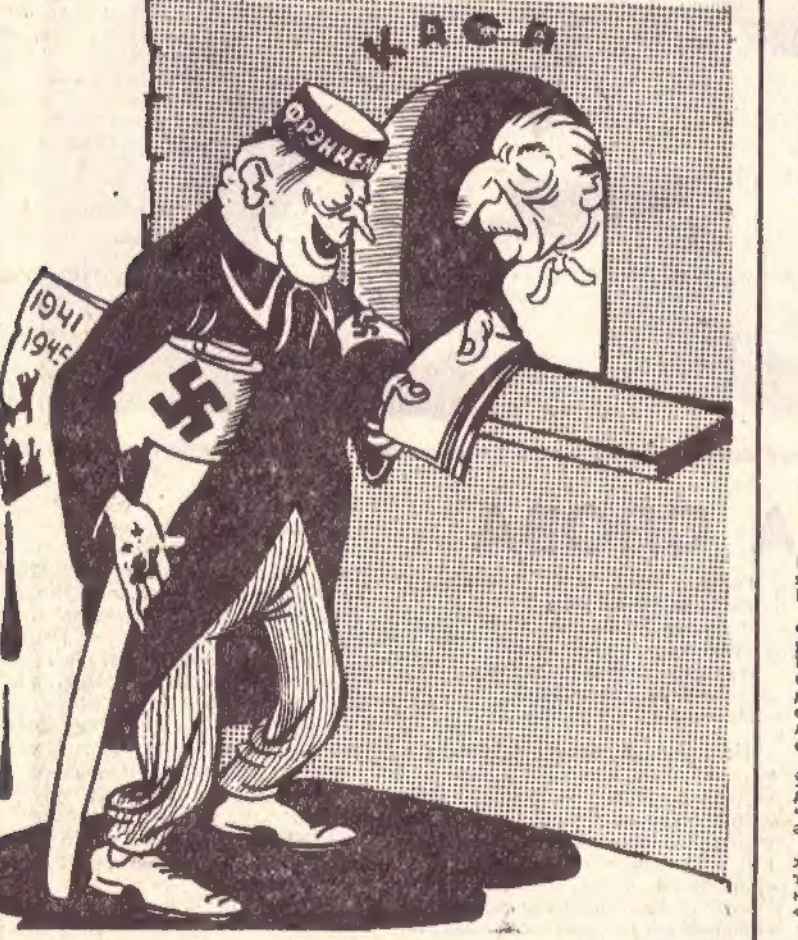
На сцэне — вёшчыны працы, члены Мінскага клуба пенсінераў. Для А. Крыловіч, Г. Трэба, І. Машына, А. Ланцэвой і многіх іншых зямляў у хоры даўно сталі патрабаванні і важнай справай, без якой яны не ўяўляюць свайго ўдзелу ў грамадскім жыцці.

Хор вёшчынаў выступаў на ўрачыстых вёшчынах, публічных мерапрыемствах і ў наву-чальных установах, на піянерскіх зборах.

Трэба паслухаць, з якім захваленнем спявае хор «Смела, таварышы, у бой», «Варшавянку», «Кавалі». У рэпертуары калектываў таксама народныя песні, творы савецкіх напісат-раў.

В. КРОЗ.

Вольфганг Фрэнкель — вядомы дэляч бонскай юстыцыі — апырыты як актывіст дэляч гітлераўскай судовай машыны. На суленні Фрэнкель дэсцікі сяміротных прыгавораў, на яго рукамі — кроў людзей, якіх ён, раз-слугоўваючы перад фюрарам, адпраўляў на зашарот. Бонскі ўрад прыняў рашэнне рэкамэндаваць прэзідэн-ту знічы Фрэнкель з пасады... «дэтрыйска» адпра-віць на пенсію, якая вылічваецца сумай у 1600 з ліш-нім маракі (3 гэты).

АДЗНАУЭР: Атрымлівае маркі і трымае тую ж марку, пам Фрэнкель.

«Літаратура і мастацтва» — орган Міністэрства культуры і праваўняння Саюза пісьматэлаў БССР. Мінск

АТ 08564.

Хто ведае, можа быць, у гэтай балетнай студыі з'явіцца свой першы крок у вялікі балет новай Ула-навы і Лісцэвіч! Ну, а калі не за-глядаць у будучае, то галоўнае, у чым бачыць сваё прызначэнне Лі-дзі Івануна Меранкова — на-званы кіраўнік харэаграфічнага гуртка пры Брэсцкім доме піяне-раў — увесці дзяцей у свет цудоўнага, свет музыкі і танца, пла-стыкі і рытму. Амаль сто выхаван-цаў у Лідзі Івануны, пачынаючы ад самых маленькіх — перша-кляшак і канючы амаль дорос-лымі юнакамі і дзяўчатамі, для якіх тут адбылася сапраўдная су-стрэча з мастацтвам, нарадзілася любоў да прыгажосці.

У НАШЫХ СЯБРОЎ

ВОДНЫЯ ПРАЦЭДУРЫ...

ПАД ЗЯМЛЁЙ

Турыстам, якія прыязджаюць у Польшчу, звычайна паказваюць старае саяныя каналы ў Вялічцы, якім ужо шмат соцён год. Усе застаюцца задаволены аглядам гэтых каналіаў, дзе таленавітыя ўмелыя-гарнікі стварылі сапраўдны музей, цудоўныя падземныя азёры, вёшчыны з солі пакоі з люстра-мі і фігурамі.

Даўно было вядома, што ва-ны, прынятыя ў гэтых саяных каналіах, садзейнічаюць па-праўцы хворых раматусам і астмай. Цяпер па рашэнню ўрада ў саяных каналіах у Вялічцы ствараюцца падземны санаторыі, дзе будуць лячыцца працоўныя краіны.

ГАЗЕТЫ ў 124 КРАІНАХ

124 краіны свету чытаюць польскі друк. З Польшчы за мя-жу псылаецца 828 розных га-зет, часопісаў і іншых перы-ядычных выданняў, агульным тыражом больш 700 тысяч экзэмпляраў.

Толькі газету «Трыбуна лю-

ду» — цэнтральны орган Поль-скай аб'яднанай рабочай пар-тыі — атрымлівае больш 17 тысяч замежных чытачоў.

У вельмі многіх краінах до-бра вядомае часопіс «Польшча», які выходзіць на розных замеж-ных мовах. Штомесячна ў ін-шыя краіны высыліцца 200 тысяч экзэмпляраў гэтага ча-сопіса.

КАНЦЭРТ з УДЗЕЛАМ

з ТЫСЯЧ СПЕВАКОЎ

У Познані (Польшча) закон-чыўся другі Усепольскі фестываль хораў, у якім удзельніча-ла каля дзесяці тысяч спевакоў, якія прадстаўлялі больш 170 харавых калектываў краіны. Цэнтральным мерапрыемствам фестываля быў канцэрт з удзе-ла 8 тысяч спевакоў.

У Польшчы амаль 500 харавых калектываў. За апош-нія пяць год яны далі больш пя-ці тысяч канцэртаў.

ДЗЕ ТЫСЯЧЫ ЛІТАР

НА ПАШТОВАЙ МАРЦЫ

У Венгрыі жыў выдатны майстар мініяцюрнага пісьма Лайш Эйхман. Ён напісаў адну з самых маленькіх кніжачак на свеце. У гэтай мікракапічнай

кніжачцы памерам 17×17 мі-ліметраў на 43 маленькіх ста-ронках ён змясціў 160.128 лі-тар, ці 34 тысячы слоў.

Сапраўдным шэдэўрам з'яў-ляецца гісторыя венгерскай фі-латэліі, якую не так даўно за-кончыў Лайш Эйхман. Тэкст гі-сторыі напісан на адваротным баку паштовай маркі і скла-даецца з 2000 літар.

Запісы Лайша Эйхмана не-магчыма чытаць няўзброеным вокам. А ён пры напісанні не карыстаецца ні акуларами, ні лупай.

ТЫРАЖОМ БОЛЬШ 11 МІЛЬЯНАЎ

Румынія па ацэнцы ЮНЕСКА займае адно з пер-шых месц у свеце па перакла-дах твораў сусветнай літарату-ры. За апошнія 10 год румын-скія выдавецтвы выпусцілі ў перакладзе звыш 9 тысяч на-зваў кніг агульным тыражом прыкладна ў 11.300 тысяч экзэмпляраў.

(ТАСС).

ДЛЯ ЮНЫХ ГЛЕДАЧОЎ

Спектаклем «Клоп» па п'есе Ул. Мавкоўскага пачаў свае лет-нія гастролі ў Віцебску Беларуска-рэспубліканскі тэатр юнага гляда-ча. Тэатр прывёз з сабой восем работ.

Віцебскі глядач пазнаёміцца са спектаклямі па п'есах беларуска-га драматурга І. Козела «Папа-раш-кветка» і «Над хвалямі Се-рабранкі», лірычнай камедыяй Т. Ян «Дзе ты, Святлана?» і інш.

Маленькім глядачам будуць па-казаны «Зайка-зайка» С. Мі-халкова, «Казачны домік» М. Стэліка. Вучні сярэдніх класаў прадэляць спектакль па п'е-се В. Белазавяка «На граніцы». За час знаходжання ў Віцебску тэатр наладзіць выязныя спекта-клі ў Полацк, Оршу і іншыя гара-ды вобласці.

У плане тэатра — творчыя сустрэчы з калектывамі прадпры-емстваў.

Галоўны рэдактар Н. Е. ПАШКЕВІЧ.

Рэдакцыйная калегія: З. І. АЗГУР, А. І. БУТАКОЎ, К. П. ГУБАР-ВІЧ, В. У. ІВАШЫН, А. М. МАРЦІНОВІЧ (адказны сакратар), П. Ф. ПРЫХОДЗЬКА, Р. Н. САБАЛЕНКА (намеснік галоўнага рэдактара), М. Г. ТКАЧОЎ, І. З. ШАРАХОЎСКІ, І. Б. ШАЦІЛА, Р. Р. ШЫРМА.

«Літаратура і мастацтва» выходзіць два разы на тыдзень: у аўторак і пятніцу

Друкарня выдвецтва «Звязда».